

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci žalobkyně:

SYNOT TIP, a.s. IČO: 26301091,
sídlem Jaktáře čp. 1475, 686 01 Uherské Hradiště,
zastoupená Mgr. Simonou Horáčkovou, LL.M.,
bytem X,

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel,**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020, č. j. 29021-2/2020-900000-311,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020, č. j. 29021-2/2020-900000-311, (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále též jen „celní úřad“ či „správce daně“), ze dne 11. 5. 2020, č. j. 82602-2/2020-620000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání tří přestupků podle zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „zákon o hazardních hrách“), a to
- a) podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, když porušila právní povinnost danou ustanovením § 66 odst. 1 písm. f) zákona o hazardních hrách, když minimálně dne 16. 4. 2018 neměla v provozovně „Herna ABC“, na adrese Chlumčany u Loun č. p. 199, na viditelném místě umístěny herní plány k technickým herním zařízením č. 30N303616 a č. 91 10610001816;
 - b) podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustila tím, že porušila právní povinnost danou ustanovením § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, když minimálně dne 4. 3. 2019 měla na provozovně „HERNA PANORAMA“, na adrese SNP 2440/34, Ústí nad Labem, umístěno vícekrát slovní sdělení jakožto propagaci provozování hazardních her, konkrétně jeden nápis „HERNA PANORAMA“ a jeden nápis „Synot PANORAMA“ umístěné ve výlohách budovy;
 - c) podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustila tím, že porušila podmínky stanovené rozhodnutím čj. MF-37010/2016/34-128 ze dne 14. 1. 2019 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“) ve výroku V. odst. 7, když minimálně dne 4. 3. 2019 nezajistila, aby byl v herně Panorama k dispozici stejnopis účinného povolení k umístění herního prostoru vydaného Úřadem městského obvodu Ústí nad Labem - město ev. č. 567892/2018/0013-4 ze dne 14. 1. 2019 (dále jen „účinné povolení“) nebo jeho úředně ověřená kopie.
3. Za výše uvedené přestupky byl žalobkyni uložen podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách úhrnný trest, a to pokuta ve výši 12 000 Kč.
4. Žalobkyně současně požadovala, aby bylo zrušeno i prvostupňové rozhodnutí a dále uplatnila nárok na náhradu nákladů řízení.

Žaloba

5. Pokud jde o přestupek ad a), pak žalobkyně namítala, že správní orgány porušily ust. § 3 a § 50 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád“), když nebyl dostatečně zjištěn stav věci a nebyly zjišťovány všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Žalobkyně měla totiž za to, že se vytýkaného přestupku nedopustila, neboť zákon o hazardních hrách nestanoví povinnost provozovatele mít herní plán na více, či dokonce všech technických zařízeních. Žalobkyně se domnívala, že pokud v herně, kde je více totožných druhů technických zařízeních, na nichž jsou provozovány stejné druhy her, postačuje, že je herní plán v elektronické podobě nahrán na 14ti z nich. V daném případě bylo možno herní plán vyvolat právě na 14ti zařízeních, tedy zobrazit jej na displeji, a to bez přístupové karty. Pouze na dvou technických zařízeních nebyl herní plán umístěn. Žalobkyně poukázala na to, že pokud by byl herní plán v tištěné podobě, pak by byl umístěn pouze na jednom místě provozovny. Dále poukázala na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem (pobočky v Liberci), ze dne 3. 6. 2020, č. j. 59 A 6/2020-69, v němž soud připustil, že viditelným umístěním HP může být mj. jeho jednoduchá zobrazitelnost přímo na konkrétním herním zařízení, pro nějž je herní plán určen. Učinil přitom závěr, že „umístění HP pro jednu technickou bru výhradně na zařízení, na němž je provozována hra jiná, však požadavek umístění HP na

viditelném místě nesplňuje.” Z tohoto závěru žalobkyně dovodila, že umístění herního plánu pro jednu technickou hru na zařízení, na němž je provozována hra stejná, je možné.

6. Žalobkyně rovněž nesouhlasila se závěry správních orgánů, že naplnila skutkovou podstatu přestupku, uvedeného v § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, a to jednáním, popsaným v bodě 2. tohoto rozsudku pod písm. b). Vyjádřila přesvědčení, že označení provozovny „HERNA PANORAMA“ je v souladu se zákonem, přičemž slovo „herna“ neslouží k propagaci na provozování hazardních her, ale pouze označuje provozovnu. Měla za to, že ani správní orgány se neshodly v tom, který nápis je nedovolenou reklamou a který není. Dle žalobkyně zákon o hazardních hrách nestanovuje rozsah povinnosti zdržet se propagace na provozování hazardních her, pouze se v ustanovení § 66 odst. 2 omezuje na terminologické označení „*na budově*“, následně upřesněné jako „*na vnějším plášti budovy*“ ve vztahu ke vstupu do herního prostoru a zabezpečení proti nahlížení do herního prostoru. Žalobkyně poukázala na to, že budova, v níž se herní prostor nachází, je poměrně rozsáhlá a hráč vyjma oblasti vstupu nepřijde do kontaktu s vnějším pláštěm budovy. Označení se přitom nachází až za vstupem do herního prostoru. Toto označení zřejmě umístila zodpovědná osoba paní R. a v dobré víře splnila povinnosti kladené zákonem č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy. Žalobkyně se přitom neúčastnila realizace vytýkaných sdělení, nevěděla o nich, není ani vlastníkem objektu, a proto by případná zodpovědnost měla jít za osobou, která zde sdělení umístila. Druhým nápisem „Synot PANORAMA“ pak vůbec neevokovala provozování hazardních her, když pod označením SYNOT vykonává další podnikatelské aktivity. Žalobkyně zdůraznila, že je při nezbytném zkoumání míry a intenzity údajného protiprávního jednání (ohrožení zájmů chráněných zákonem či způsobení újmu nebo zkrácení práva), dospět k závěru, že v namítaném jednání nelze shledat společenskou škodlivost.
7. V případě přestupku ad c) žalobkyně namítala, že podmínky stanovené ve výroku V. bodu 7. rozhodnutí MF-37010/2016/34-128 ze dne 14. 1. 2019 neporušila. V provozovně totiž byl v souladu s tímto ustanovením k dispozici stejnopis účinného povolení k umístění herního prostoru ze dne 6. 6. 2018 (dále jen „původní povolení“), které jí bylo vydáno jako první povolení k umístění herního prostoru v daném herním místě. Další rozhodnutí o změně povolení dodává pouze v kopii, když umístování jeho stejnopisu by bylo neúměrným navyšováním výdajů za provoz herních míst, které nemá podklad v zákoně či ve správním aktu Ministerstva financí nebo obcí. Rovněž ohledně tohoto přestupku žalobkyně poukazovala na nutnost zkoumat míru a intenzitu protiprávního jednání, zda je schopno ohrozit zájmy chráněné zákonem či způsobit újmu nebo zkrátit práva. Žalobkyně se domnívá, že s ohledem na smysl a cíl kontroly je zřejmé, že k ničemu takovému nedošlo, neboť kontrolní orgán má dostatečné prostředky na to, aby si ověřil, zda se v případě změnových povolení jedná o padělek či originál. Podle odvolatele šlo o formální chybu, proto mu měl být uložen správní trest napomenutí.
8. Žalobkyně dále vytýkala žalovanému spojení dvou různých řízení, aniž by tak učinil usnesením, které by doručil žalobkyni. Ta byla tímto postupem zkrácena na svých procesních právech.

Vyjádření k žalobě

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí, neboť má za to, že žalobkyně nebyla nikterak zkrácena na svých právech a jeho rozhodnutí není nezákonné. Správní orgány dostatečně objasnily skutkový stav a na věc správně aplikovaly příslušné právní normy. Přihlédly přitom ke všem okolnostem a specifikům daného případu, postupovaly v souladu s účelem příslušné právní úpravy, a nedopustily se svévolného nadměrného zásahu do práv žalobkyně. Žalovaný má za to, že uložený správní trest byl podrobně odůvodněn, přičemž výše uložené pokuty odpovídá i s ohledem na ustálenou právní praxi okolnostem daného případu.
10. Žalovaný zdůraznil, že základním smyslem a účelem podmínky umístění herního plánu na viditelném místě je možnost hráče kdykoliv před započetím hry nebo v jejím průběhu nahlížet do herního plánu, a to i opakovaně bez jakékoliv interakce třetí osoby, což může přispět k prevenci negativních následků způsobených hazardními hrami (seznámení se s konkrétními podmínkami hry, limity atp. může vést např. k prevenci závislosti a k odpovědnému hraní). Při plné obsazenosti všech herních pozic v herně může nastat situace, kdy hráč nebude mít možnost seznámit se s herním plánem přímo ve své dispoziční sféře. Protože by návštěvník herny bez součinnosti jiného hráče neměl možnost do herního plánu nahlédnout, nebyla podmínka umístit herní plán na viditelném místě splněna. Stejně jako žalobkyně přitom odkázal na závěry již zmíněného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, v němž je uvedeno: *„V tomto směru žalovaný přilehavě využil teleologického výkladu zmíněného ustanovení, jehož účelem je přispět k eliminaci nežádoucích jevů spojených s účastí na hazardních hrách tím, že každému musí být herní plán ke hře nacházející se v provozovně přímo a bez překážek přístupný, aby se s ním mohl seznámit, aniž by po něm bylo vyžadováno překonání bariéry stojící mezi ním a herním plánem. Nepostačí tedy jakákoli přítomnost herního plánu v provozovně, nýbrž je třeba jeho umístění na viditelném místě, aby jej hráč mohl sám spatřit a jednoduše se s ním seznámit.“* Následně žalovaný doplnil, že viditelné umístění herního plánu není možno ani suplovat možností zákazníků obracet se s dotazy na call centrum provozovatele.
11. K žalobní argumentaci, týkající se nápisů („HERNA PANORAMA“, „Synot PANORAMA“) na provozovně žalobkyně žalovaný uvedl, že jejich umístěním na výlohy herního prostoru ve výrazných modro růžových barvách, které jsou způsobily upoutat pozornost kolemjdoucích na provozovnu a provozování hazardních her, porušila žalobkyně ustanovení zákona o hazardních hrách omezující vnější podobu provozoven, v níž se nachází herní prostor, a to tak, že nesmí obsahovat jakoukoliv propagaci provozování hazardních her nebo získání výher. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně splnila svou oznamovací povinnost ve smyslu § 67 odst. 2 zákona o hazardních hrách již tím, že na vstupní dveře provozovny umístila nápis „HERNA PANORAMA“. Sdělení „HERNA PANORAMA“ a „Synot PANORAMA“ je pak třeba posuzovat v souvislostech, neboť tvoří jeden celek, přičemž „HERNA“ spojené se svým názvem „PANORAMA“ umístěné duplicitně na výloze herního prostoru, svým obsahem, vizáží, výběrem barev typických pro žalobkyni vzbuzuje dojem, že se v budově hrají hazardní hry. Jedná se o nežádoucí propagaci, neboť s účastí na hazardní hře je spojena celá řada rizik majících dopad na duševní zdraví, rodinu, děti a mládež, kterým se zákonodárce nastavením poměrně striktních pravidel snaží předcházet.
12. Citací příslušné části prvostupňového rozhodnutí a s poukazem na konkrétní část napadeného rozhodnutí pak žalovaný vysvětlil, že ohledně náhledu na nápisy na

provozovně žalobkyně a jejich neakceptovatelnost podle § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, byly oba správní orgány ve vzájemné shodě. Žalovaný má rovněž za to, že nelze přenášet zodpovědnost za umístění takovýchto nápisů na výlohách provozovny žalobkyně na zodpovědnou osobou, paní R., neboť přestupek dle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách je založen na objektivní odpovědnosti, a žalobkyně se nemůže zprostit své odpovědnosti odkazem na porušení povinnosti vlastními zaměstnanci, případně osobami, které při výkonu své činnosti používá. Plnění zákonem daných povinností je plně v kompetenci žalobkyně s tím, že následně musí strpět dopady, které vyplývají z jejich neplnění či zanedbání. Účelem ustanovení obsahujícího liberační důvod je zabránění sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by její uložení odporovalo jejímu smyslu (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 10/2015 ze dne 14. 8. 2015), což však v posuzované věci nebylo prokázáno.

13. Žalovaný shledal mylnou domněnku žalobkyně, že výrok V. bodu 7. rozhodnutí MF-37010/2016/34-128 ze dne 14. 1. 2019 stanovilo povinnost umístit na provozovnu stejnopis (či úředně ověřenou kopii) pouze prvního účinného povolení k umístění herního prostoru, zatímco ostatní změnová povolení mohla být pouze v kopii. S ohledem na jeho znění „Provozovatel zajistí, aby v herním prostoru byl k dispozici stejnopis nebo jeho úředně ověřená kopie účinného povolení k umístění herního prostoru, a na vyžádání jej bezodkladně předloží místně příslušnému celnímu úřadu“ je třeba dovodit, že na provozovně se musí nacházet stejnopis či úředně ověřená kopie účinného povolení k umístění herního prostoru, kterým bylo v daném případě povolení ze dne 14. 1. 2019, jež předešlé povolení nahradilo. Je přitom nerozhodné, že skutečnost, zda se jedná o originál či padělek je možno ověřit i v rámci jiných kontrolních institutů. Žalovaný zdůraznil charakter činnosti žalobkyně, jímž je v daném případě provoz hazardních her, s nímž se pojí řada negativních dopadů, což je důvodem pro bezpodmínečné dodržování pravidel stanovených nejen zákonem o hazardních hrách, ale též rozhodnutími Ministerstva financí.
14. Pokud jde o žalobkyní tvrzenou absenci společenské škodlivosti jejího jednání, pak žalovaný konstatoval, že ta je zpravidla dána již samotným naplněním skutkové podstaty spáchaných přestupků. Uvedl, že v daném případě neshledal žádné okolnosti, které by vedly ke snížení společenské škodlivosti vytýkaných jednání v takové míře, aby to mělo za následek naprosté vyloučení materiální stránky přestupků. Dle názoru žalovaného nebyl v posuzované věci namístě ani žalobkyní navrhovaný správní trest napomenutí, neboť žalovanému je z úřední činnosti známo, že se žalobkyně dopouští přestupků na úseku provozování hazardních her opakovaně a nejde přitom o bagatelní přestupky, u kterých by varování či výstraha ze strany správního orgánu byla dostatečně intenzivním prostředkem pro to, aby se již v budoucnu žalobkyně žádných protiprávních jednání (v režimu zákona o hazardních hrách) nedopouštěla.
15. K namítanému procesnímu pochybení žalovaný uvedl, že žalobkyně nebyla na svých právech nevydáním usnesení o společném řízení nikterak zkrácena. Žalovaný shledal postup zvolený celním úřadem za souladný se zákonem, a proto vznesenou žalobní námitku nepovažoval za relevantní.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná. Mezi žalobkyní a žalovaným není sporný skutkový stav věci, avšak je sporné, zda správní orgány tento skutkový stav správně právně posoudily, tedy zda kontrolou zjištěné skutečnosti je třeba označit za přestupky ve smyslu příslušných ustanovení zákona o hazardních hrách, pokud ano, zda za přestupek ad a) odpovídá žalobkyně a zda je na místě moderace uložené sankce.
19. Ohledně přestupku ad a) je žalobkyni správními orgány kladeno za vinu, že neměla při provádění kontrole ve své provozovně na viditelném místě umístěny herní plány ke dvěma technickým herním zařízením. Žalobkyně toto zjištění nerozporuje, nicméně má za to, že není potřeba umístit herní plány na všech herních zařízeních, když herní plány nebyly umístěny pouze na malé části herních zařízení (pouze na dvou z šestnácti kontrolovaných), na většině z nich umístěné byly a hráč tak měl možnost vyvolat herní plán na jiném technické zařízení i bez přístupové karty, event. obrátit se na vyškolenou obsluhu či na call centrum provozovatele.
20. Podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách ve znění účinném do 31. 12. 2019 se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba přestupku tím, že poruší povinnost podle § 65 nebo § 66.
21. Ustanovení § 66 zákona o hazardních hrách ukládá jejich provozovateli informační povinnost, přičemž konkrétně v odst. 1 písm. f) tohoto zákonného ustanovení je mu uloženo umístit na viditelném místě v herním prostoru herní plán.
22. Žalovaný k této námitce odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v němž se správní orgán prvního stupně s námitkou (ne)umístění herních plánů na viditelném místě v herním prostoru vypořádal tak, že herní plán je žádoucí ke každému jednotlivému technickému hernímu zařízení. Reagoval tím na argumentaci žalobkyně, že herní plány jsou v provozovně k dispozici ve všech koncových herních zařízeních

s výjimkou koncových herních zařízení „APOLLO GAMES“, do jejichž softwaru nelze z technických důvodů herní plán nahrát. Správní orgán prvního stupně odkázal na stanovisko Ministerstva financí ze dne 19. 4. 2017, č. j. MF-9329/2017/3403-2, a vyslovil názor o tom, že je nezbytné zajistit možnost vyvolání herního plánu na displeji herních zařízení v případě fyzické absence herních plánů či jejich nedostupnosti formou interaktivní tabule. Upozornil na smysl a účel zákona o hazardních hrách, jímž je omezení vzniku a dopadu společenských rizik vyplývajících z účasti na hazardní hře s tím, že právě přítomnost herního plánu u každého technického herního zařízení obsahující i informaci o rizicích hry tento smysl a účel naplňuje. Žalovaný k tomu doplnil odkaz na důvodovou zprávu k zákonu o hazardních hrách, podle níž musí být herní prostor vybaven zákonem předepsanými náležitostmi, informacemi, které mají sloužit ke zmírnění či případné eliminaci negativních vlivů souvisejících s provozováním hazardních her. Žalovaný dovodil, že k těmto informačním povinnostem provozovatele patří mj. povinnost provozovatele umístit v herním prostoru herní plán na viditelném místě, a že tudíž nepostačí pouhá dostupnost herního plánu v herním prostoru, ani možnost obrátit se na vyškolenou obsluhu nebo přímo na call centrum odvolatele na telefonním čísle uvedeném na jeho webových stránkách, jak se žalobkyně domnívá. Může se jednat o fyzické vyvěšení tištěné verze herního plánu např. u baru, kde lze očekávat zvýšenou frekvenci pohybu návštěvníků herny, avšak v daném případě nebylo vyvěšení tištěné verze herních plánů kontrolou zjištěno. Za vizuálně dostupné místo, tedy za viditelné místo, je možné dle žalovaného považovat displej technického herního zařízení, jehož prostřednictvím je technická hra provozována, na němž by se nacházela ikona pro zobrazení příslušného herního plánu a hráči by tak bylo umožněno ihned (tj. bez nutnosti se např. registrovat) do tohoto herního plánu nahlédnout. Pokud však žalobkyně namítala, že herní plány jsou k dispozici ve všech koncových herních zařízeních mimo koncových herních zařízení „APOLLO GAMES“, avšak tato skutečnost není na překážku, když jsou herní plány přístupné v jiných technických herních zařízeních, pak není toto řešení dle žalovaného dostatečné. Takovéto umístění herního plánu totiž nelze považovat za umístění na viditelném místě, když *„nikdo by herní plán konkrétního technického herního zařízení nehledal na technickém zařízení naprosto rozdílném.“* Navíc se informace o dostupnosti herního plánu v jiných herních zařízeních na předmětných herních zařízeních nenacházela, tudíž nemohlo být toto tvrzení žalobkyně při kontrole ověřeno. Žalovaný z uvedených důvodů uzavřel, že pokud žalobkyně neumístila herní plány jedním z výše uvedených způsobů (vyvěšením tištěné verze na viditelném místě v prostorách herny nebo na displeji každého technického herního zařízení), porušila svou povinnost stanovenou v citovaném ustanovení § 66 odst. 1 písm. f) zákona o hazardních hrách.

23. Soud se s těmito závěry správních orgánů zcela ztotožňuje a námitku žalobkyně shledává nedůvodnou. V posuzovaném případě bylo při provedené kontrole zjištěno, že v provozovně žalobce není herní plán umístěn na viditelném místě v tištěné verzi, a nebylo možno jej zobrazit ani na displejích technických herních zařízení „APOLLO GAMES“. Pokud se snad žalobkyně domnívá, že naplnila literu zákona tím, že umožnila hráčům zobrazení herního plánu na jiném technickém zařízení (než na tom, které ke hře užívali), či pomoc obsluhy provozovny, či poskytnutí informace v call centru, pak se skutečně mýlí. Jestliže je provozovateli v rámci jeho informační povinnosti uloženo umístit na viditelném místě v herním prostoru herní plán, pak tento herní plán musí být pochopitelně umístěn tak, aby každý potenciální hráč, dříve než se rozhodne hru hrát (zahájit), byl bezprostředně informován o pravidlech hry a jejích rizicích. Pokud se s herním plánem

nemůže seznámit ihned po vstupu do herny, pak mu musí být umožněno, aby do něho nahlédl ještě před zahájením hry při jeho zobrazení na displeji technického zařízení, které chce ke hře použít. Lze si jen stěží představit, že hráč, vedený při vstupu do herny jediným cílem – hrát, bude obcházet jiná technická zařízení, aby mohl nahlédnout do herního plánu, či se dotazovat obsluhy na rizika hry či dokonce za účelem získání těchto informací telefonovat na call centrum. Takovouto žalobkyní nastíněnou aktivitou hráče by byla nahrazována informační povinnost provozovatele hazardních her. V důsledku neumístění herního plánu na všech zařízeních nebyla naplněna nejen litera zákona, ale ani jeho duch. Je třeba si uvědomit, že primárním cílem právní úpravy týkající se hazardních her byla mj. ochrana sázejících a jejich okolí, a zajištění opatření k předcházení a potírání sociálně patologických jevů spojených s provozováním hazardních her. Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu o hazardních hrách, přispěla k jeho současné úpravě velkou měrou i studie Psychiatrického centra Praha při 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy „Společenské náklady na hazardní hraní v České republice“. Z výsledků této studie vyplynulo, že z hlediska rozvoje problémového a patologického hráčství představují v České republice nejvyšší riziko technická herní zařízení. Zákonodárce dovodil, že jedním z možných přístupů eliminace rizikových faktorů hazardních her je přístup tzv. odpovědného hraní. Ten je založen na stanovení určitých omezení, která zabrání hráčům propadnout do problémového nebo patologického hráčství, resp. sníží míru negativního dopadu hraní hazardních her. Jako možnost eliminace nebo snížení negativního dopadu rizikových faktorů hazardních her proto zákonodárce stanovil mj. informační povinnost za účelem zpřístupnění relevantních informací hráčům, která plně reflektuje obecné požadavky na prevenci a opatření ve vztahu k zodpovědnému hraní učiněná ze strany provozovatele hazardních her. A právě v tomto duchu je třeba vnímat i ustanovení § 66 zákona o hazardních hrách. Jestliže cílem zákona o hazardních hrách bylo eliminovat rizikové faktory hazardních her, a za tím účelem stanovil zákonodárce jejich provozovateli informační povinnost, pak pro její bezezbytkové naplnění nepostačuje informovanost o rizicích hry v herním plánu pouze na některých technických herních zařízeních umístěných v provozovně, ale v situaci, kdy hráč nemá možnost se s herním plánem seznámit prostřednictvím tištěné verze umístěné na viditelném místě provozovny, pak musí mít možnost seznámit se s ním při usednutí ke kterémukoli hernímu zařízení dříve, než začne hrát.

24. Uvedené závěry nejsou přitom v rozporu se závěry, obsaženými v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 3. 6. 2020, č. j. 59 A 6/2020-69, podle nichž, pokud *„umístění HP pro jednu technickou hru výhradně na zařízení, na němž je provozována hra jiná, však požadavek umístění HP na viditelném místě nesplňuje“*, a jichž se žalobkyně dovolává. Je tomu právě naopak. Pokud žalobkyně z uvedeného závěru dovodila, že *umístění herního plánu pro jednu technickou hru na zařízení, na němž je provozována hra stejná, je možné*, pak proti této interpretaci rozhodnutí nelze ničeho namítat. Nicméně z něho rozhodně nelze dovodit, že umístění herního plánu pro jednu technickou hru nikoli na všech zařízeních, na němž je provozována hra stejná, ale pouze na některých ze zařízení, umístěných v provozovně, splňuje podmínky stanovené v § 66 odst. 1 písm. f) zákona o hazardních hrách.
25. Žalobkyně dále nesouhlasí s tím, že se dopustila přestupku ad 2), tedy že umístila nápisy na své provozovně v rozporu s ust. § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách. Ani tato námitka nebyla shledána důvodnou.

26. Podle § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách nesmí být na budově nebo ve veřejně přístupné vnitřní části budovy, ve které se herní prostor nachází, umístěna reklama, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace, zejména slovní, zvukové, pohyblivé, statické, světelné nebo grafické, na provozování hazardních her nebo získání výher.
27. Citované ustanovení tedy zakazuje umístění veškerých reklam, sdělení nebo jakýchkoli jiných forem propagace provozování hazardních her, na budově, v níž se herní prostor nachází. Účelem tohoto ustanovení je zabránit nepovolenému lákání veřejnosti ke vstupu do herního prostoru.
28. V posuzovaném případě vyplývá z obsahu spisu správního orgánu prvního stupně, zejména z přiložených fotografií a popisu učiněného správním orgánem prvního stupně, že kontrolovaná provozovna nacházející se na adrese SNP 2440/34, Ústí nad Labem, je umístěna v části dlouhého přízemního panelového objektu uprostřed panelového sídliště. Z vnější části provozovny je viditelné, že tato má 2 výlohy, přičemž každá z nich přesahuje šíři vstupních dveří do provozovny. Obě výlohy jsou zabezpečeny proti nahlížení do jejich vnitřních prostor bílým neprůhledným podkladem. Na jedné z výloh opatřených bílým podkladem je šikmo velkými písmeny přes téměř celou její šíři sytě modrou barvou uvedeno označení „HERNA“ a pod tímto označením je uvedeno sytě růžovou ve stejné velikosti písma označení „PANORAMA“. Na druhé výloze jsou stejným písmem umístěna slova „Synot“ v sytě modré barvě a „PANORAMA“ v barvě sytě růžové. Před slovem Synot je navíc umístěné logo této společnosti. Správní orgán prvního stupně k tomuto označení uvedl, že tyto nápisy „jsou nedovoleným sdělením na propagaci provozování hazardních her, tzn. jsou reklamou ve významu ustanovení 1 odst. 2 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, neboť takové nápisy jsou oznámení šířená do veřejného prostoru, která mají za cíl podporu poskytování služby obviněné, tedy provozování hazardních her, což je v rozporu s povinností stanovenou ustanovením § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách.“
29. První z nápisů „HERNA PANORAMA“ dubluje dle správního orgánu prvního stupně správné označení herny na vstupních dveřích, na nichž je umístěna bílá samolepa a tmavě růžové písmo s uvedením názvu herny „HERNA PANORAMA“, otevírací doby, informací o zákazu vstupu a účasti na hazardní hře osobám mladším 18 let, varování ministerstva a údajů o provozovateli a odpovědných osobách. Duplicitní označení herny s uvedením slova „herna“ je jasnou propagací na provozování hazardních her, přičemž nápisy ve výlohách jsou zřetelně viditelné z několika desítek metrů veřejného prostoru před celým komplexem budovy, která je postavena uprostřed panelového sídliště, tudíž široké veřejnosti vysílá sdělení o provozování hazardních her.
30. Pokud jde o nápis „Synot PANORAMA“, pak správní orgán prvního stupně uvedl, že s ohledem na množství provozoven, ve kterých žalobkyně provozuje hazardní hry (43 heren a kasin), spolu s provozováním hazardních her on-line, a dlouholetému působení na trhu v oblasti sázkových her a loteriijních systémů (od r. 2002) již samotné označení „Synot“ je způsobilé evokovat hazardní hru. Oba nápisy, nacházející se bezprostředně vedle sebe tvoří celek a ve svém souhrnu překročily označovací a informační funkci a primárně plní funkci propagační, reklamní.

31. Žalovaný tyto závěry správního orgánu prvního stupně aproboval i ve svém, napadeném, rozhodnutí a doplnil, že žalobkyně splnila oznamovací povinnost stanovenou v § 67 odst. 2 zákona o hazardních hrách již tím, že na vstupní dveře do herního prostoru umístila informační vývěsku obsahující zákonem stanovené údaje. Protože však umístila na výlohy herního prostoru další nápisy ve výrazných modro růžových barvách, pak se jednalo dle žalovaného o nedovolenou propagaci žalobkyně ve smyslu citovaného znění 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách.
32. Soud se s posouzením nápisů na kontrolované provozovně žalobkyně shora uvedeným ztotožňuje. Citované ustanovení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách zcela striktně zakazuje umístění veškerých reklam, sdělení nebo jakýchkoli jiných forem propagace provozování hazardních her, na budově, v níž se herní prostor nachází. Je třeba si uvědomit, že účelem tohoto ustanovení je zabránit nepovolenému lákání veřejnosti ke vstupu do herního prostoru. V daném případě je reklamní poutač, obsahující oba nápisy, umístěn na vnější části budovy a je zcela zřetelně viditelný a pro své barevné provedení a velikost nepřehlédnutelný. Přestože je součástí zabezpečení proti nahlížení do vnitřních prostor herny, tedy je umístěn na bílém neprůhledném podkladu, nemůže být nikdo v důsledku těchto nápisů na pochybách, že uvnitř zvenčí zakrytého prostoru je herna. Oba nápisy, a to nejen ve svém celku, ale také samostatně, jsou způsobilé přilákat veřejnost ke vstupu do herního prostoru. Přitom se nejedná pouze o jedince, náhodně procházející kolem provozovny, ale o nezanedbatelnou část obyvatelstva, žijícího na sídlišti, které budovu s hernou obklopuje. Obyvatelé sídliště tak mají každodenně nápisy tzv. na očích, čímž se nebezpečí negativních účinků, jimž se snaží právě ust. § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách zabránit, zvyšuje. Soud souhlasí rovněž se shodným názorem správních orgánů obou stupňů (na rozdíl od žalobkyně ohledně tohoto posouzení neshledal žádné rozpory), že problematické jsou nápisy oba. Jednak v nápisu HERNA PANORAMA je skutečnost, že se jedná o hernu výslovně uvedena a jednak slovo Synot v dalším nápisu zcela jednoznačně evokuje hazardní hry. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že Synot je uskupení obchodních společností, které podniká především v hazardním průmyslu a to nejen v České republice, ale v řadě dalších zemí. A že se jedná právě o tuto společnost, zdůraznilo i umístění symbolu v nápisu před slovem Synot, který je oficiálním logem společnosti Synot. Proto soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že předmětné nápisy, vyvedené přes celou výlohu a ve výrazných barvách, plní primárně funkci reklamní, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti společnosti Synot.
33. S ohledem na výše uvedené je třeba uzavřít, že oba nápisy, a to jak každý samostatně, tak i ve svém celku, představují sdělení o tom, že se v daném místě provozují hazardní hry, a že nápis Synot PANORAMA plní primární funkci propagační. Jedná se o sdělení a propagaci, které je zakázáno ustanovením § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách.
34. Žalobkyně dále namítala, že nápisy na provozovnu neumístila ona, ale nejspíš zodpovědná osoba, která tím plnila v dobré víře povinnosti stanovené zákonem o regulaci reklamy. Žalobkyně se přitom neúčastnila realizace vytýkaných sdělení, nevěděla o nich, není ani vlastníkem objektu, a proto by dle žalobkyně měla jít případná zodpovědnost za osobou, která zde sdělení umístila. Rovněž tato námitka není důvodná.

35. Předně úprava obsažená v zákoně o hazardních hrách je úpravou speciální k úpravě provedené v zákoně č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů. Proto zákaz obsažený v § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách nemůže být prolomen obecnou úpravou regulace reklamy, která za určitých podmínek reklamu na provozování hazardních her připouští (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2020, č. j. 6 As 196/2020-34).
36. S námitkou žalobkyně, že není odpovědná za umístění nápisů na provozovně, se vypořádaly správní orgány obou stupňů. Správní orgán prvního stupně zdůraznil objektivní odpovědnost za přestupek, spočívající v porušení nebo nesplnění povinnosti stanovené zákonem, spáchaný žalobkyní jakožto právnickou osobou. Toto zdůvodnění s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015, shledal žalovaný dostatečným. K tomu soud doplňuje, že to byla žalobkyně, která provozuje hazardní hry ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách. Proto je také ona, a nikoli jí pověřená zodpovědná osoba či vlastník budovy, adresátem regulace zákona o hazardních hrách. Protože bylo zjištěno, že žalobce provozoval hazardní hry v provozovně označené způsobem zakázaným § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, pak je to žalobce, který je zodpovědný za protiprávní stav spočívající v zakázaném označení provozovny.
37. Soud neshledal rovněž důvodnou žalobní námitku, že v daném případě není dána společenská škodlivost přestupku ad 2), a že tudíž není naplněna materiální stránka přestupku. I touto námitkou se zabývaly správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích. Správní orgán prvního stupně při kvalifikaci protiprávního jednání žalobce z hlediska jeho společenské škodlivosti aplikoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, podle nichž již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty právní předpis předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské škodlivosti zpravidla vyšší než nepatrný a již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku je zároveň naplněna jeho materiální stránka. Správní orgán prvního stupně uvedl, že toto pravidlo lze nepochybně vztáhnout i na nyní posuzované skutkové podstaty podle ustanovení § 123 odst. 3 písm. e) resp. podle ustanovení § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, o jejichž vysoké typové společenské škodlivosti svědčí i vysoká horní hranice sazby pokut. Správní orgán prvního stupně vyjádřil své přesvědčení o tom, že jednání žalobkyně je společensky škodlivé z hlediska rizika škodlivých finančních a morálních dopadů pro společnost, a pro potřebu zajištění vysoké ochrany spotřebitelů především s ohledem na vysoký a častý výskyt patologického hráčství. Poukázal rovněž na to, že oblast hazardních her je již ze své podstaty oblastí, která na sebe váže množství společensky negativních jevů počínaje drobnými krádežemi hráčů, vzniku závislostí na hazardu a konče organizovanou trestnou činností v podobě nelegálních heren. Žalovaný zahrnul tyto závěry do napadeného rozhodnutí a doplnil, že pouze tehdy, existují-li natolik významné okolnosti, které vylučují, aby daným jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku. V daném případě však došlo k ohrožení zákonem chráněného zájmu, jímž je ochrana osob před působením negativních vlivů spojených s provozováním hazardních her.
38. Soud se k tomuto posouzení správních orgánů o společenské škodlivosti protiprávního jednání žalobkyně přiklání a doplňuje, že uvedené závěry jsou podpořeny rovněž

rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, na který žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž odkázal, a dále rozsudkem téhož soudu ze dne 20. 1. 2022, č. j. 51 Af 50/2020. Je proto třeba uzavřít, že vzhledem k tomu, že nebyly zjištěny žádné (natož významné) okolnosti v předmětném protiprávním jednání žalobkyně, které by vylučovaly ohrožení veřejného zájmu na dodržování zákonných podmínek provozování hazardních her, byl závěr správních orgánů o naplnění materiální stránky přestupku v jednání žalobkyně již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku správný.

39. Pokud jde o přestupek ad c), kdy je žalobkyni kladeno za vinu porušení podmínek stanovených rozhodnutím Ministerstva financí č. MF-37010/2016/34-12, žalobkyně namítala, že se takového porušení nedopustila, neboť má za to, že změna povolení k umístění herního prostoru v daném herním místě nemusí být k dispozici ve stejnopise, ale postačí pouze v jeho kopii. S tímto výkladem žalobkyně se soud neztotožnil, a proto i tuto námitku shledal nedůvodnou.
40. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a protokolu o kontrole provedené dne 4. 3. 2019 v provozovně žalobkyně, byla správnímu orgánu prvního stupně jakožto kontrolnímu orgánu předložena k ověření zákonnosti provozování herních zařízení tato rozhodnutí – rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 14. 1. 2019, č. j. MF-37010/2016/34-128, jímž bylo žalobkyni uděleno základní povolení k provozování hazardní hry (dále jen „základní povolení“), a dále rozhodnutí Úřadu městského obvodu Ústí nad Labem – město ze dne 14. 1. 2019, ev. č. 567892/2018/0013-4 (dále též jen „povolení k umístění herního prostoru“), které nahrazovalo rozhodnutí ze dne 18. 7. 2018, ev. č. 567892/2018/0013-3, o povolení k umístění herny. Povolení k umístění herního prostoru předložila žalobkyně kontrolnímu orgánu toliko v jeho kopii, neboť jeho stejnopis, event. ověřená kopie, nebyl v herním prostoru k dispozici. Toto zjištění bylo zaznamenáno do protokolu o kontrole a mezi účastníky je nesporné.
41. Podle § 86 odst. 1, 2 zákona o hazardních hrách základní povolení je rozhodnutí o udělení oprávnění k provozování druhu hazardní hry, o jehož vydání rozhoduje ministerstvo na žádost.
42. Podle § 87 odst. 2 zákona o hazardních hrách v základním povolení ministerstvo stanoví hazardní hru, na niž se povolení vydává, její druh a podmínky jejího provozování a schválí herní plán a zařízení, jehož pomocí má být hazardní hra provozována.
43. Podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku mj. tím, že provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení.
44. Ministerstvo financí stanovilo základním povolením ve výroku V. písm. b) bod 7. žalobkyni jakožto provozovatelce zajistit, aby v herním prostoru byl k dispozici stejnopis nebo jeho úředně ověřená kopie účinného povolení k umístění herního prostoru, a na vyžádání jej bezodkladně předložit místně příslušnému celnímu úřadu.
45. Žalovaný se existencí přestupku, spočívajícího v nepředložení stejnopisu či úředně ověřené kopie povolení k umístění herního prostoru, zabýval v rámci odvolacího řízení a

v napadeném rozhodnutí konstatoval, že pokud základní povolení představuje nezbytnou podmínku pro provozování příslušných druhů hazardních her pro konkrétní subjekt, pak je žalobkyně při provozování hazardních her vázána nejen zákonem o hazardních hrách, ale i podmínkami stanovenými v základním povolení a je povinna je dodržovat. Protože základní povolení stanovilo zcela jednoznačně, že se na dotčené provozovně musí nacházet stejnopis či úředně ověřená kopie účinného povolení k umístění herního prostoru, nemůže se žalobkyně účinně bránit tím, že má na provozovně pouze stejnopis účinného povolení k umístění herního prostoru, které jí bylo vydáno jako první povolení k umístění herního prostoru v daném herním místě, a pro následně vydaná povolení postačí pouze neověřená kopie, s odůvodněním, že jí zákon ani povolení nepředepisuje, aby tato změnová povolení měla na provozovně ve stejnopisu či úředně ověřené kopii. Žalovaný zdůraznil, že povolení k umístění herního prostoru ze dne 14. 1. 2019 předešlé povolení nahradilo, (pozn. soudu: nikoli tedy změnilo), tudíž toto povolení na provozovně ve formě prosté kopie není dostačující. Žalovaný se tak připojil k závěru správního orgánu prvního stupně, že žalobkyně svým jednáním porušila povinnost stanovenou základním povolením a naplnila tím skutkovou podstatu přestupku dle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách.

46. S uvedenými závěry správních orgánů stran spáchání přestupku, spočívajícího v provozování hazardních her žalobkyní v rozporu s podmínkami stanovenými v základním povolení, se soud zcela ztotožňuje. Žalovaný se totiž mylí, pokud se domnívá, že k naplnění podmínky, stanovené ve výroku V. písm. b) bod 7. základního povolení, postačí, pokud má k dispozici na prodejně stejnopis, resp. jeho úředně ověřenou kopii, původního, tedy prvotního povolení k umístění herního prostoru. Rovněž se mylí, jestliže má za to, že mu základní povolení neukládá povinnost mít na provozovně ta povolení k umístění herního prostoru, která byla vydána až následně, a která prvotní povolení mění. Je tomu právě naopak.
47. Jak je uvedeno výše (bod 44. rozsudku) základní povolení výslovně stanovilo provozovateli hazardních her povinnost zajistit umístění účinného povolení k umístění herního prostoru, a to buď v jeho stejnopisu, či v jeho ověřené kopii. Tím, že se má jednat o účinné povolení, je zcela explicitně vymezeno, že jiné, než účinné povolení nelze akceptovat. Jiná interpretace tohoto ustanovení není z hlediska gramatického výkladu možná, neboť vyplývá přímo z jeho obsahu. Proto nemůže pro splnění uvedené podmínky postačovat, pokud žalobkyně předložila správnímu orgánu prvního stupně stejnopis pouze prvotního, avšak neúčinného povolení k umístění herního prostoru, a aktuální povolení již neměla ve stejnopise ani v jeho ověřené kopii k dispozici. Navíc nelze přehlédnout, že žalobkyní předložené neověřené aktuální povolení nemění původní povolení, jak tvrdí žalobkyně. V povolení k umístění herního prostoru je totiž výslovně a zcela zřetelně uvedeno, že nahrazuje rozhodnutí ze dne 18. 7. 2018, ev. č. 567892/2018/0013-3, které se novým rozhodnutím zrušuje. Pokud tedy žalobkyně předložila v podobě vyhovující základnímu povolení rozhodnutí ze dne 18. 7. 2018, ev. č. 567892/2018/0013-3, pak předložila již zrušené, tedy neúčinné povolení. Tím nesplnila povinnost, stanovenou základním povolením a dopustila se přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách.
48. Vzhledem k tomu, že žalobkyně namítala, že uložený trest, zejména pro skutek ad 3) pro nějž jako trest navrhovala pouhé napomenutí, je pro povahu a nízkou závažnost skutků

přísný, zkoumal soud dále, zda není uložena pokuta nepřiměřená, a zda není na místě uloženou sankci moderovat.

49. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
50. Moderační oprávnění podle § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobce buď snížit uložený trest, nebo od něj upustit. Soud však takto může učinit jediné v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený, neboť smyslem a účelem moderační není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, publikovaný pod č. 2672/2012 Sb. NSS).
51. Je třeba si uvědomit, že trest, který byl rozhodnutím správních orgánů žalobkyni uložen, byl trestem úhrnným, tedy za všechny tři spáchané přestupky, nikoli tedy pouze za některý z předmětných přestupků. Správní orgány správně uložily správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný (k tomu srov. § 41 odst. 1 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich – dále jen „zákon o přestupcích“), když postupovaly podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách. V tomto ustanovení zákonodárce postihuje deliktní jednání spočívající ve spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách pokutou až do výše 50 000 000 Kč.
52. Žalobkyni byla uložena za přestupky pokuta ve výši 12 000 Kč. Tato částka představuje pouhých 0,024 procenta z její maximální možné výše. I přesto se správní orgány obou stupňů v odůvodnění svých rozhodnutí podrobně a pečlivě věnovaly vymezeným zákonným kritériím relevantním pro stanovení uložené pokuty. Přezkoumatelným způsobem odůvodnily způsob spáchání přestupku, jeho okolnosti i celkovou závažnost. Z rozhodnutí je tedy zřejmá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. Správní orgány se zabývaly závažností přestupku na základě kritérií obsažených v § 37 a § 38 zákona o přestupcích, kterými jsou způsob spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán. V odůvodněních svých rozhodnutí podrobně vyložily, jaká konkrétní kritéria byla vzata v úvahu, jaký mají vliv na význam deliktu (přítěžující a polehčující okolnosti) a věnovaly se i majetkovým poměrům žalobce. Jako přítěžující okolnost zhodnotily skutečnost, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání na úseku hazardních her opakovaně (4x), a naopak jako polehčující okolnost shledaly, že se jednalo o porušení povinností v administrativního charakteru, nikoli v provozování nelegálního hazardu. Za podpory judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu zhodnotily výši pokuty i z hlediska možnosti likvidačního charakteru uložené pokuty, když vzaly v úvahu výsledky hospodaření žalobkyně v její podnikatelské činnosti.

53. Pokud jde o případné překročení meze správního uvážení, tedy jakési povolené volné úvahy (diskrečního oprávnění) správního orgánu, je třeba zdůraznit, že soud přezkoumává pouze to, zda tato úvaha nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Není totiž v pravomoci soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a nahradil správní uvážení správního orgánu uvážením soudcovským a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, publikovaný pod č. 2671/2012 Sb. NSS).
54. Jestliže v daném případě činí vyměřená sankce 0,024 % z její maximální možné výše, pak rozhodně nelze hovořit o excesivním způsobu správního trestání. Správní orgány výši uložené sankce dostatečným způsobem odůvodnily, přičemž vzaly v potaz veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce (soud má za to, že zde postačí na odůvodnění jejich rozhodnutí odkázat). Je proto zřejmé, že v zákonem stanoveném rozmezí se správní orgán prvního stupně pohyboval a meze správního uvážení ohledně výše uložené pokuty nepřekročil, naopak uložil pokutu za jeden z nejprísneji trestaný přestupek dle zákona o hazardních hrách při té nejnižší hranici zákonné sazby a jako takovou ji nelze považovat za zjevně nepřiměřenou (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2014, č. j. 6 As 148/2014-30). Z tohoto důvodu soud uzavírá, že podmínky pro moderaci sankce nebyly splněny, a ani námitka nepřiměřené výše uložené pokuty není důvodná.
55. Ani poslední námitka žalobkyně, již namítala, že byla zkrácena na svých procesních právech nesprávným postupem žalovaného, který spojil dvě řízení, aniž o tom vydal usnesení a toto jí nedoručil, nebyla shledána důvodnou.
56. Ve smyslu ust. § 140 odst. 1, věty první, odst. 2 správního řádu může správní orgán z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Usnesení, jímž jsou řízení spojená, se pouze poznamenají do spisu.
57. Z uvedeného je evidentní, že správní orgán, pokud měl za to, že je na místě spojit řízení, která se týkají stejného účastníka, a současně spolu věcně souvisejí, nemusela toto své rozhodnutí písemně vyhotovovat, odůvodňovat a doručovat jej v písemné podobě účastníkům. Žalovanému z tohoto hlediska nelze ničeho vytknout, neboť při svém procesním postupu nepochybil. Naopak postupoval v souladu se zásadou procesní ekonomie řízení. Žalobkyně přitom konkrétně netvrdí, jak negativně se projevila skutečnost, že jí nebylo doručeno písemné vyhotovení usnesení o spojení věcí, do jejich procesních práv. Vzhledem k tomu, že ona sama spojení věcí nenavrhovala, neměla k dispozici žádný opravný prostředek proti takovému rozhodnutí, přičemž při nahlížení do (spojeného) spisu a doručování rozhodnutí ve věci samé jí muselo být zřejmé, že správní orgán spojil dvě řízení, která se jí týkají, čímž naplnil současně pojetí veřejné správy jakožto služby, jejímž smyslem je umožnit účastníkovi správního řízení vyřizovat maximum souvisejících věcí pokud možno souběžně (najednou) při jednom jednání.
58. Ze všech výše uvedených důvodů soud uzavírá, že správní orgány v případě žalobkyně zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž své závěry ohledně spáchání přestupků a odpovědnosti žalobkyně řádně odůvodnily ve svých rozhodnutích.

Postupovaly přitom v souladu se zásadami správního řízení a správního trestání. Soud neshledal, že by rozhodnutí správních orgánů byla nezákonná či že by předcházející správní řízení trpělo vadou, která by vyústila v závěr o nezákonnosti vydaných rozhodnutí, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

59. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, jejich náhradu nepožadoval. Proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. září 2022

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu